

БОЖИГРОБ

КНИГА ВТОРА

ДЖЕЙ КРИСТОФ

Превод от английски език
Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Godsgrave*

Copyright © 2017 by Neverafter PTY LTD
All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2018 г.
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2150-5

*На враговете ми.
Без вас нямаше да успея.*

Добра среща, благородни ми приятели!

Ще си призная, че ми липсвахте по време на раздялата ни. Ще ми се при новата ни среща само да ви се усмихна вместо поздрав и да ви оставя в онова, що принадлежи на убийствата, отмъщението и случайния прилив на похотливи слова, написани с вкус. Но преди да се вмъкнем заедно между страниците, трябва да ви отправя най-искрено предупреждение.

Паметта е предател, лъжец, калтав крадец. И макар че драматичният ни състав е неизлично запечатан с мастило в умовете ви, понякога се налага да проявим снизхождение към недотам даровитите между вас, смъртните.

Затова може би се полага да си припомните?

Действащи лица

Мия Корвере – убийца, крадла и главна героиня на нашия разказ, ако в него изобщо има главен герой. Баща ѝ Дарий беше екзекутиран по заповед на Айтриянския сенат, а тя, след като се зарече да си отмъсти, стана последовател на най-страшната секта убийци в републиката – Червената църква.

Макар че не издържа последния изпит в Църквата, Мия беше посветена в Острие (иначе казано, убийца), след като спаси Духовенството на Църквата по време на едно покушение на легионерите луминати.

Мия е със смесена айтриянско-лийсийска кръв. Освен това е здрачин – човек, който има власт над самия мрак. Тя почти не разбира силата си, а единственият здрачин, когото познаваше, умря преди да ѝ даде мечтаните от нея отговори.

Трагедия, знам.

Господин Благ – създаден от сенките демон, спътник, близък другар (зависи кого ще попитате), който поглъща страховете на Мия. Когато беше малко момиченце, той спаси живота ѝ и според твърденията му не знаел почти нищо за истинската си природа, макар да е известен с това, че от време на време послъгва.

Господин Благ има формата на котка, при все че няма нищо общо с котките.

Затъмнение – още един сенчест демон, има облик на вълчица. Затъмнение беше спътник на лорд Касий, стария водач на Червената църква. Когато Касий загина при нападението на луминатите, Затъмнение се залепи за Мия.

Като повечето кучета и котки двамата с господин Благ не се погаждат.

Меркурио – учител и верен приятел на Мия още от времето преди да влезе в Червената църква. Дълги години самият той е бил Острие на Църквата, но сега се е оттеглил в Божигроб. Старият айтриянец има магазин, наречен „Антикварница Меркурио“, и работи като информатор и откривател на таланти за слугите на Черната майка.

По-кисел дърт кучи син няма да намерите под никое от трите слънца.

Трик – послушник в Червената църква, а също приятел и любим на Мия. Трик беше от смесено айтриянско-дюимерско потекло. Малко преди да бъде приет на официална церемония в редиците на Остриетата, Ашлин Ярнхайм го наръга на няколко пъти с кама в сърцето и го блъсна от склона на Тихата планина.

След смъртта на момчето, спазвайки обещанието си към Трик, Мия уби дядо му, Мечотрошач, крал на островите Дюим.

Коего не беше чак толкова разумно, като се замисли човек...

Ашлин Ярнхайм – послушница в Червената църква и по-рано една от най-близките приятелки на Мия. Аш е родена във Ваан и е дъщеря на Торвар Ярнхайм, пенсионирано Острие на Църквата. За да си отмъсти за недъзите, получени при служба на Майката, той и децата му скроиха план, който

едва не постави цялата Църква на колене, но накрая заговорът им все пак беше осуетен от Мия.

В хода на тези събития беше убит братът на Аш – Осрик, но тя самата отърва кожата.

В най-добрия случай чувствата на Аш към Мия могат да се опишат като... сложни.

Наев – Ръка (иначе казано, последовател) на Червената църква и близка приятелка на Мия, която прекарва стоки през безутешната Шепотна пустош, Ашках. Наев била обезобразена от ревнивата тъкачка Мариел, но като награда за помощта към Мия по време на атаката на луминатите Мариел възвърна някогашната хубост на момичето.

Наев никога не забравя и никога не прощава – една от причините двете с Мия да се спогаждат.

Друсила – Почитаната майка на Червената църква и въпреки видимо преклонната ѝ възраст – една от най-страховитите живи служителки на Черната майка. Друсила скъса Мия на последния ѝ изпит и едва след ходатайството на Касий, господаря на Остриетата, момичето беше посветено в сан.

Меко казано, старицата не е сред най-големите ѝ почитатели.

Солис – Шахид на песента, учител на послушниците в Червената църква по изкуството на мечовете. По време на първия им двубой Мия разряза лицето му. За отплата Солис посече ръката ѝ.

Сега двамата се погаждат отлично, както можете да си представите.*

---

* Да, благородни ми приятели, това беше сарказъм. Признайте си, че го изпуснахте, нали? – Б.а.

Паякоубийца – Избирана пет поредни години единодушно за „Шахид, който много вероятно ще убие собствените си ученици“, Паякоубийца е господарка на Залата на истината. Мия беше една от най-обещаващите ѝ ученички, но след като не издържа последния изпит на Друсила, привързаността на Паякоубийца към момичето се изпари напълно.

Мишелов – Шахид на джобовите и майстор в краденето. Чаровен и остроумен, той обича да краде точно толкова, колкото и да носи дамски долни неща. Айтриянецът не храни силна вражда към Мия, което практически го превръща във водач на дружеството на почитателите ѝ.

Аалеа – Шахид на маските и господарка на тайните. Говори се, че на земята има само два вида хора – тези, които са влюбени в Аалеа, и тези, които все още не са я срещали.

Тя всъщност е доста привързана към Мия.

Възмутително, нали?

Мариел – Едната от двамата магьосници албиноси на служба в Църквата. Мариел е майсторка в тъкането на плът, древната ашкахска магия, и умее да вае кожата и мускулите, сякаш са направени от глина. Цената, която плаща обаче, е висока – собствената ѝ плът е противна гледка за окото, а тя няма силата да я промени.

Мариел обича единствено брат си Адонай, той също я обича, ала твърде много, май.

Адонай – Вторият магьосник, който служи в Тихата планина. Адонай говори с кръвта и е способен да управлява човешкия витус. Благодарение на майсторлъка на сестра му хубостта му няма равна.

Макар че си спомням една поговорка за корицата и книгата...

Елий – летописецът на Тихата планина, който има задължението да поддържа някакво подобие на ред в големия Ате-неум на Червената църква.

Той изглежда малко раздвоен по въпроса.

Тих – някогашен послушник в Червената църква, сега истинско Острие. Тих никога не проронва и дума, а общува чрез някаква форма на езика на жестовете, известна като Безсловесния.

Айтриянският младеж помогна на Мия на последния ѝ изпит, но въпреки това настоява, че двамата не са приятели.

Джесъмн Грацианус – послушница в Червената църква от групата на Мия, която не успя да стане Острие. Джесъмн е дъщеря на Марциний, айтриянски центурион, екзекутиран заради верността му към бащата на Мия Дарий Кралесъздателя Корвере. Джес обвинява Дарий, и следователно самата Мия, за смъртта на баща си, макар че в действителност момичетата имат много общо помежду си.

Желанието да видят консул Юлий Скайва изкормен като свиня например.

Юлий Скайва – Трикратно избран за консул на Айтриянския сенат. След Бунта на кралесъздателите отпреди шест години Скайва заема еднолично длъжността консул. Постът обикновено се дели с още един човек, а консулт държи властта само за един мандат, но правилата явно не важат за Скайва.

Той ръководеше екзекуцията на Мииния баща и осъди майка ѝ и по-малкото ѝ братче на смърт във Философския ка-

мък. Освен това издаде заповед да удавят Мия в един канал.
Да, Скайва е мерзавец.

Франческо Дуомо – Върховният кардинал на Църквата на светлината и най-могъщият член на Всевиждащото духовенство. Заедно със Скайва и Ремус той е отговорен за издаването на присъдата на бунтовниците кралесъздатели.

На тази земя Дуомо е дясната ръка на Аа. Само един поглед към някоя свещена реликва, благословена от човек с неговата вяра, е достатъчен, за да накара Мия да се загърчи в агония.

Поради тази причина може да се окаже трудно да го направи на кайма с ножа си.

Джустикус Маркус Ремус – Старият джустикус на легиона на луминатите ръководеше атаката срещу Тихата планина. В решаващата схватка с Мия Ремус подхвърли няколко загадъчни реплики относно брат ѝ Йонен.

Мия намущка айстриянеца до смърт, преди той да успее да ѝ обясни какво искаше да каже.

Мъжът не остана доволен.

Алин Корвере – Майка на Мия. Макар че е родом от Лийс, Алин се издигна в коридорите на айстрийската власт. Тя беше политически гений, дона на висока почит и със силна воля. Затворена в тъмницата във Философския камък с невръстното си момченце след неуспешния бунт на съпруга ѝ, тя умря в лудост и злочестина.

Да, аз също доста я харесвах.

Дарий Кралесъздателя Корвере – Баща на Мия. Предишният джустикус на легиона на луминатите Дарий сключи съюз с генерал Гай Максиний Антоний, чиято крайна цел

беше да коронясат Антоний за крал. Заедно двамата айтриянци събраха войска и с нея настъпиха към родната си столица, но в навечерието на битката бяха заловени. Без водачи армията им се разпадна. Войниците бяха разпнати на кръст, а самият Дарий – обесен до своя предполагаемо бъдещ крал Антоний.

Толкова близо до него, че можеха да се докоснат.

Йонен Корвере – Братът на Мия. Пеленаче по времето на бащиния си бунт, Йонен беше хвърлен в Камъка по заповед на Юлий Скайва заедно с майка си. Преди Мия да успее да го спаси, научи, че е умрял.

Аа – Бащата на светлината, известен още като Всевиждащия. Според легендата трите слънца, известни като Саан (Виждащия), Сааи (Знаещия) и Шиих (Наблюдателя), са очите му. Обикновено в небето винаги има едно или две от тях и затова истинска нощ, или пъленмрак, пада едва за седмица на всеки две години и половина.

Аа е благодетелен бог, благ към покорните вярващи и милостив към враговете си. И ако повярвате в това, благородни ми приятели, имам един мост в Божигроб, който искам да ви продам.

Тсана – Господарката на огъня, Тази, Която Изгаря Греховете Ни, Непорочната, Закрилница на Жени и Воини, първородната дъщеря на Аа и Ния.

Кеф – Господарката на земята, Тази, Която Вечно Спи, Огнището, Закрилница на Мечтатели и Глупци, второродната дъщеря на Аа и Ния.

Трелена – Господарката на океаните, Тази, Която Ще Изпие Света, Съдбата, Закрилница на Моряци и Негодѝи, третородната дъщеря на Аа и Ния и близначка на Налипс.

Налипс – Господарката на бурите, Тази, Която Не Забравя, Милостивата, Закрилница на Лечители и Водачи, четвъртородната на Аа и Ния и близначка на Трелена.

Ния – Майката на ношта, Нашата Господарка на Благословеното Убийство, известна още като Гърлото. Сестра и съпруга на Аа, Ния властва над край, тънещ в непрогледен мрак, който от тук насетне ще наричаме Пропастта. Първоначално двамата с Аа си делили поравно властта над небето. Получила заповед да ражда на съпруга си само дъщери, Ния накрая нарушила декрета на Аа и му родила син. За наказание любимият ѝ я пропъдил от небето и на всеки няколко години ѝ позволява да се завърне само за два-три дни.

А какво се е случило със сина им ли?

Както казах и миналия път, благородни ми приятели, това би означавало да ви разваля удоволствието.

Вълкът не жали агнето
и бурята не моли за прошка
удавника.

мантра на Червената църква

КНИГА 1

ЧЕРВЕНОТО ОБЕЩАНИЕ

1

ПАРФЮМ

Нищо не смърди така, както трупите.

Наистина трябва да мине малко време, преди да почнат да изпускат воня. О, много е възможно, ако не сте си изцапали бричовите, преди да умрете, да ги изцапате скоро след това – боя се, че просто човешкото тяло така е устроено. Не говоря за делничната смрад на изпражненията, благородни ми приятели. Аз говоря за парфюма на обикновената смъртност, от която очите плувват в сълзи. Трябва да изминат един-два дни, но щом „празненството“ стигне разгара си, човек не го забравя скоро.

Преди кожата да почернее, очите да побелеят, а коремът да се издуе като някакъв страшен балон, се разнася парфюмът. В него има сладост, която изпълзява надолу по гърлото и преобръща корема като маслостойна. В действителност според мен той проговаря на нещо първично у вас. Същата страна у вас, смъртни, която се бои от мрака. И знае, без сянка на съмнение, че все едно кои сте и с какво се занимавате, червеите ще получат своето угощение – един ден вие и всичко, което обичате, ще умрете.

Но все пак трябва да мине известно време, преди телата да се разложат дотолкова, че да ги надушите от километри. И тъй, когато Пиещата сълзи долови в Ашкахския шепотен вятър дъх на застоялата сладка воня на разложението, тя разбра, че телата са мъртви поне от два дни.

И че са ужасно много.

Жената дръпна поводите, камилата ѝ спря и тя даде сигнал на хората си. Водачът на кервана зад нея видя вдигнатия ѝ юмрук и дългата виеща се върволица от коли и животни спря постепенно с хрочки, ръмжене и тропот на крака. Жегата жулеше безмилостно, две слънца горяха и небето синееше ослепително, а пустинята около тях се къдреше като червено море. Пиещата сълзи взе кожения мях от седлото си, отпи голяма хладка глътка, а в това време помощникът ѝ спря до нея.

– Проблеми? – попита Чезаре.

Пиещата сълзи кимна на юг по пътя.

– На това ми мирише.

Като всички дюимери жената беше висока – два метра и ни сантиметър по-малко, от които всяка педя беше мускули. Кожата ѝ беше тъмнокафява на цвят, а лицето ѝ бе украсено със заплетени татуировки, каквито носеха всички хора от островите Дюим. Дълъг белег разполовяваше челото ѝ, минаваше през млечнобялото ѝ ляво око и се спускаше надолу по бузата. Беше облечена като моряк – триъгълна шапка и някакъв овехтял капитански редингот. Но океаните, през които плаваше сега, бяха от пясък, а единствените палуби, по които крачеше, бяха дюшemetата на каруците в кервана. След едно корабкрушение преди много години, което погуби целия ѝ екипаж и всичките ѝ стоки, Пиещата сълзи бе решила, че Майката на океаните я мрази в червата, в задника и в кораба, на който плаваше.

И тъй, тя избра пустинята.

Капитанът заслони очите си срещу ярката светлина и впи присвит поглед в далечината. Шепотният вятър риеше и дращеше наоколо, космите по врата ѝ настръхнаха. Все още бяха на седем дни път от Висящите градини, а не беше рядкост търговците на роби да минават оттук даже през летните го-

БОЖИГРОБ

рещини. Все пак две от трите слънца стояха високо в небето и тъй като пълна светлина приближаваше, тя се надяваше, че жегата ще ги спаси от драми.

Но зловонието не можеше да се сбърка.

– Догър! – провикна се тя. – Гракус, Лука, вземете си оръжията и елате с мен! Дъстуокър*, ти продължавай с желязната песен! Ако някой пясъчен кракен ме захапе за сливата, аз ще се върна от 'пастта, за да нахапя тебе.

– Тъй вярно, капитане! – извика едрият дюимер Дъстуокър.

Той се обърна към приспособлението от железни тръби, пристегнати с болгове за най-задната каруца в кервана, вдигна една голяма тръба и започна да го налага с нея като непослушно куче. Нестройната мелодия на желязната песен се присъедини към влудяващия шепот на повеите, които идваха от северната пустош.

– Ами аз? – попита Чезаре.

Пиещата сълзи се усмихна доволно на мъжа, нейната дясна ръка.

– Ти си прекалено красив, за да рискувам живота ти. Остани тук. Дръж под око стоката.

– Жегата не им понася добре.

Жената кимна.

– Дай им да пият вода, докато чакате. Пусни ги да се поразтъпчат малко. Не много надалеч обаче. Този край е лош.

– Тъй вярно, капитане.

Чезаре сне шапката си и в това време Догър, Гракус и Лука се приближиха на камилите си в началото на колоната, за да тръгнат с Пиещата сълзи. Всеки от мъжете беше облечен в дебел кожен жакет въпреки пека, а Догър и Гракус носеха тежки арбалети. Както винаги, Лука беше взел сърповете си, а от

---

* Ходещия по пясъка (от англ.). – Бел.прев.

устата му висеше цигарило. Според лийсиецът стрелите бяха за страхливци и капитанът никога не му възразяваше, защото Лука беше достатъчно сръчен със своите оръжия. Но как можеше да му идва наум да пуши в тази жегата, тя така и не можеше да разбере.

– Очите на четири и нито гък! – нареди Пиещата сълзи. – На работа.

Четиримата тръгнаха през каменистата пустош и с всяка минута вонята се усиливаше. Под слънцата трудно можеше да се намери по-закоравяла глутница кучета от хората на Пиещата сълзи, но даже и най-закоравелите мъже се раждат с обоняние. Догър затисна с пръст носа си, изхвърли струя сопол от всяка ноздра и изруга Аа и всичките му четири дъщери. Лука запали още едно цигарило, а Пиещата сълзи се изкуши да му поиска едно дръпване въпреки дяволския пек, за да се отърве от вкуса в устата си.

Откриха останките на около два километра надолу по пътя.

Беше малък керван – две коли и четири камили, всичките подули се от слънцето. Пиещата сълзи кимна на мъжете. Те слязоха и тръгнаха между останките със заредени оръжия. Въздухът жужеше от химна на миниатюрни крилца.

Касапница, както се виждаше. По пясъка се търкаляха стрели, други стърчаха забити в корпусите на каруците. Пиещата сълзи видя един паднал меч. Счупен щит. Дълго петно засъхнала кръв, подобно на драсканиците на някой дивашки танц от стъпки около изстиналото огнище в земята.

– Търговци на роби – измърмори тя. – Преди два-три дена.

– Да – кимна Лука и всмукна от цигарилото си. – Така изглежда.

– Капитане, имам нужда от малко помощ тук – викна Догър.

Пиещата сълзи заобиколи нападалите животни. Лука вър-

БОЖИГРОБ

веше до нея и пѣдеше брѣмчащите мухи. Тя видя Догър с готов, но отпуснат надолу арбалет, а другата му ръка вдигната молитвено във въздуха. И макар да беше от онези мъже, чиято най-голяма тревога, докато прерязват нечие гърло, е да не си изцапат ботушите с кръв, той говореше нежно като на изплашена кобилка.

– Хей, стой – гукаше Догър. – Спокойно, момиче...

Още прѣски кръв по пясъка, тъмнокафяво върху тъмночервено. Пиещата сълзи забеляза издѣйническите могили на дузина прѣсно изкопани гробове наблизко. И като погледна покрай Догър, видя на кого говореше тѣй внимателно.

– Пламналата патка на Аа – измърмори тя. – Ето това се казва гледка!

Момиче. Най-много на осемнайсет. Бледа кожа, изгоряла малко от слънцето. Дълга черна коса с контешки перчем над черни очи, по лицето ѝ петна от прах и засъхнала кръв. Но Пиещата сълзи виждаше, че под мръсотията момичето е красавица, с високи скули и сочни устни. То държеше двустър гладиус, белязан от скорошна употреба. Единият ѝ крак и ребрата ѝ бяха увити в дрипи, оцветени в по-различно червено от кръвта по туниката ѝ.

– Хубаво цвете си – обади се Пиещата сълзи.

– Н-не се приближавайте – предупреди момичето.

– Спокойно – измърмори Пиещата сълзи. – Ножът няма да ти трябва повече, девойче.

– Това ще преценя аз, с ваше позволение – с треперещ глас рече девойката.

Лука се примъкна от едната ѝ страна и ловко посегна да я хване. Но бърза като стрела, тя се извърна, изрита го в коляното и го прати на пясъка. Лийсиецът с ахване откри, че девойката е зад него, а гладиусът ѝ е застинал току над мястото, където се съединяваха рамото и вратът му. Цигарилото

висеше от внезапно пресъхналите му като пергамент устни.

„Бърза е.“

Очите на момичето присветнаха и то изръмжа на Пиещата сълзи:

– Не се приближавайте или, кълна се в Четирите дъщери, ще го довърша.

– Догър, отдръпни се, момче, хайде – заповяда Пиещата сълзи. – Гракус, вдигни арбалета. Дај малко простор на младата дона.

Мъжете се подчиниха под погледа ѝ и се отдръпнаха, за да може момичето да си отдъхне от паниката. Капитанът бавно пристъпи, вдигнала празните си ръце напред.

– Не искаме да ти причиним болка, цвете. Аз съм само една търговка, а това са хората ми. Пътуваме към Висящите градини, надушихме телата, дойдохме да хвърлим едно око. И това е самата истина. Кълна се в Майка Трелена.

Момичето я наблюдаваше с предпазливи очи. Лука трепна, когато острието на ножа ѝ поряза врата му и капчици кръв украсиха стоманата.

– Какво е станало тук? – попита Пиещата сълзи, макар че вече знаеше отговора.

Момичето поклати глава, очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Търговци на роби? – попита Пиещата сълзи. – Заради тях този край е опасен.

Устната на момичето затрепери, тя стисна по-здраво ножа си.

– Със семейството си ли пътуваше?

– С б-баща ми – отвърна девойката.

Пиещата сълзи я огледа преценяващо. Тя беше нисичка, слаба, но яка и здрава. Беше си направила убежище под колите. Срязала беше платнището и го беше захлупила надолу, за да се защити от шепотния вятър. Въпреки вонята беше ос-

БОЖИГРОБ

танала при счупените коли, където имаше изобилие от храна и по-лесно щяха да я открият, което означаваше, че е умна. И макар че ръката ѝ трепереше, държеше ножа умело, знаеше как да замахва с него. Лука беше паднал по-бързо от кюлотите на булка през първата ѝ брачна нощ.

– Ти не си дъщеря на търговец – заяви капитанът.

– Баща ми беше наемен меч. Работеше с керваните от Нууваш.

– Къде е баща ти сега, цвете?

– Ей там – каза момичето с дрезгав глас. – При д-д-другите.

Пиещата сълзи погледна към прясно изкопаните гробове. Към три стъпки дълбоки. Сух пясък. Пустинен пек. Нищо чудно, че мястото вонеше така противно.

– Ами търговците на роби?

– И тях зарових.

– И какво чакаш сега тук?

Момичето хвърли поглед по посока на желязната песен на Дъстуокър. Толкова далече на юг нямаше голяма опасност от пясъчни кракени. Но желязната песен означаваше каруци, каруците означаваша помощ, а тя нямаше намерение да стои тук при умрелите, все едно дали баща ѝ беше заровен, или не.

– Мога да ти предложа храна – каза Пиещата сълзи. – Превоз до Висящите градини. И никакви нежелани заигравки от мъжете ми. Но ще трябва да свалиш ножа, цвете. Младият Лука ни е готвач, а също и пазач. – Пиещата сълзи рискува да се поусмихне. – А както щеше да ти каже мъжът ми, ако още беше между нас, едва ли ще искаш аз да ти приготвя вечерята.

Момичето пак хвърли поглед към гробовете и очите му се напълниха със сълзи.

– Ще му издяламе камък, преди да потеглим – обеща съчувствено Пиещата сълзи.

Тогава сълзите потекоха и лицето на девойката се сгърчи,

сякаш някой я беше изритал. Тя пусна ножа, Лука се отскубна и скочи на крака от прахоляка. Момичето остана там като прегърбен портрет със завеси от сплъстени кървави коси около лицето.

На капитана почти ѝ дожаля за нея.

Тя пристъпи бавно по напоената с кървища земя, обгърнатата от ореол мухи. И като свали ръкавицата си, подаде мазолестата си ръка.

– Викат ми Пиещата сълзи – представи се тя. – От клана на Морското копие.

Момичето протегна разтрепераните си пръсти.

– М...

Пиещата сълзи я улови за китката, завъртя се на място и я преметна през рамо. Девојката изпищя и падна в праха. Пиещата сълзи я ритна, но не много силно, колкото да изкара и малкото останало желание за борба от дробовете ѝ.

– Догър, сложи ѝ веригите, хайде, момче – подкани го капитанът. – На ръцете и краката.

Айтриянецът свали оковите от кръста си и докато затягаше болговете им около момичето, тя дойде на себе си, зави и се замята, ала Пиещата сълзи я изрита толкова силно с ботуш в корема, че тя повърна върху пясъка. Капитанът я ритна още един път за всеки случай, като този път за малко не ѝ счупи ребрата. Момичето се сви на топка и простена дълго и глухо.

– Вдигнете я на крака – заповяда капитанът.

Догър и Гракус я изправиха. Пиещата сълзи я сграбчи за косата и дръпна главата ѝ назад, за да надникне в очите ѝ.

– Обещах ти мъжете да не те закачат и си държа на думата. Но ако продължаваш да вдигаш шум, ще ти причиня такава болка, че ще съжаляваш. Чу ли ме, цвете?

Момичето успя само да кимне. Дългата черна коса се сплете по крайчетата на устните ѝ. Пиещата сълзи кимна на Гракус и

едрият мъж повлече момичето покрай счупената каруца, метна я на гърба на ръмжащата си камила. Догър вече претърсваше колите и задигаше каквото намери в буретата и сандъците. Лука оглеждаше резката, която получи, като хвърляше поглед към гладиуса на момичето в прахоляка.

– Ако още веднъж се издъниш и ти опрат ножа в гушата – предупреди го Пиещата сълзи, – ще те оставя тук на скапаниите пясъчни привидения, чу ли ме?

– Да, капитане – измънка той засрамен.

– Помогни на Догър тук. Донесете колкото вода намерите при кервана. Вземете всичко, което можете да носите и си струва да се задигне. Останалото изгорете.

Пиещата сълзи се изплю в праха, отпъди мухите от здравето си око, после мина по напоения с кръв пясък и отиде при Гракус. Метна се на камилата си, смушка я остро и двамата поеха обратно към кервана.

Чезаре ги чакаше на седалката на кочияша. Красивото му лице изглеждаше кисело. Той се разведри малко, когато видя полуживото момиче да стене върху гърбицата на камилата.

– За мен? – попита той. – Не биваше, капитане.

– Търговци на роби са нападнали керван с дребни стоки, но хапката им е преседнала. – Пиещата сълзи кимна към момичето. – Само тя се е спасила. Лука и Догър ще донесат водата от каруците. Погрижи се да я разпределят между стоката.

– Още един умря от удар. – Чезаре посочи назад към кервана. – Открихме го, когато пуснахме другите да се поразтъпчат. Вече четвърт от стоката ни за този курс.

Пиещата сълзи свали триъгълната си шапка и прокара ръка през подгизналия си от пот скалп. Тя видя как стоката се олюлява в клетките, мъже, жени и няколко деца, които примигваха нагоре към безпощадните слънца. Само неколцина бяха в окови. Повечето бяха толкова грохнали от жегата, че

нямаха сили да избягат, даже и да имаше накъде. А тук, на сред ашкахската Шепотна пустош, нямаше къде да стигнат, освен до смъртта си.

– Не се бой – рече капитанът и кимна към момичето. – Погледни я. С печалба като тази ще си покрием загубите, че ще изкараме и нещо отгоре. Една от Дъщерите ни се усмихна. – Тя се обърна към Гракус. – Заклучи я при жените. Погрижи се да ѝ носят двойна дажба, докато стигнем Градините. Искам да изглежда охранена на тумрука. Пипнеш ли я, ще ти отрежа скапаните пръсти и ще те накарам да ги изядеш, разбра ли?

Гракус кимна:

– Да, капитане.

– Приберете останалите в клетките им. Оставете мъртвия на скитниците.

Чезаре и Гракус се заловиха за работа и Пиещата сълзи останала сама и умислена.

Тя въздъхна. Третото слънце щеше да изгрее след няколко месеца. Това навярно беше последният курс, който щеше да направи до пълна светлина, а боговете се бяха наговорили да го провалят напълно. Избухналата дизентерия беше убила цяла каруца със стока едва седмица след като потеглиха от Рамад. Младият Сиско беше посечен, когато излязъл да пусне една вода. Ако се съдеше по онова, което беше останало от него, навярно беше убит от някое пясъчно привидение. А жегата заплашваше да погуби и останалата стока още преди да са стигнали на пазара. Трябваше ѝ само хладен ветреца за още два-три дена. Може би кратък дъжд. Преди да поеме на път, беше принесла в жертва едно яко младо теле на Олгара на бурите в Нууваш. Но дали я е чула богинята Налипс?

След някогашното корабокрушение, което едва не я погуби, Пиещата сълзи се бе зарекла да стои далеч от водата. Прекарването на живо месо по морето беше по-рисковано,

отколкото по суша. Но тя можеше да се закълне, че Майката на океаните и сега се опитва да вгорчи живота ѝ, даже ако това означаваше да включи в мъченията и сестра си, Майката на бурите.

Ни полъх на вятъра.

Ни капка дъжд.

И все пак онова хубаво цвете беше свежо, за такава фигура щеше да получи добра цена на пазара. Какъв късмет да я намерят тук, недокосната наред цялата тази помия! Между крадците, търговците на роби и пясъчните кракени ашкахската Шепотна пустош не беше място, където едно момиче да се скита само. За да я открие Пиещата сълзи преди някой друг или нещо друго, една от Дъщерите ѝ се бе усмихвала отгоре.

Ще рече човек, че някой е пожелал това да се случи...

Хвърлиха момичето в най-предната каруца при другите девойки и дечурлига. Клетката беше висока метър и осемдесет, желязото ръждясало. Подът беше изцапан с нечистотии, смрадта на потящи се тела и развален дъх беше почти толкова непоносима, колкото и тази на камилските трупове. Едрият мъж на име Гракус беше груб, но спази думата на капитана и ръцете му не я докоснаха, само я хвърлиха на пода, затръшнаха вратата на клетката и превъртяха ключа.

Момичето се сви на пода. Усети погледите на жените край себе си, любопитните очи на момчетата и момичетата. Ребра-та я боляха от ритниците, които получи, а изплаканите сълзи бяха оставили следи върху кръвта и мръсотията по бузите ѝ. Мъчеше се да се успокои. Очите затворени. Само дишаше.

Най-накрая усети как нечии нежни ръце ѝ помагат да се изправи. Клетката беше претъпкана с народ, но имаше достатъчно място да седне в ъгъла с опрян в решетките гръб. Тя

отвори очи, видя едно младо миловидно лице с мръсни петна, зелени очи.

– Говориш ли лийсийски? – попита жената.

Момичето кимна безмълвно.

– Как ти е името?

Момичето прошепна през подутите си устни:

– ... Мия.

– Четири дъщери! – цъкна с език жената и посегна да приглади косата ѝ. – Как така красиво девойче като теб се е озовало на това място?

Момичето погледна надолу към сянката под себе си.

Нагоре към искрящите зелени очи.

– Ех... – въздъхна тя. – Това е въпросът, нали?

2

ОГНЕСЛУЖЕНИЕ

Четири месеца по-рано

Крал Франциско XV, върховен владетел на цяла Айтрия, зае мястото си в края на сцената. Беше облечен в жакет и снежнобели панталони до коляното, бузите – напудрени с руж. Скъпоценните камъни в короната му проблясваха, докато той говореше с ръка на гърдите си.

– Да бъда крал мъдър и правдив,
аз всякога стремил съм се,
но ето че като коляното на просяка
и кралското чело целувка на земята

БОЖИГРОБ

принудено е да даде и...

– Не! – чу се вик.

Тиберий Стария излезе отляво на сцената, обкръжен от съзаклятниците си републиканци. В ръката на стареца блестеше сребърна кама, челюстта му – непоколебима, очите блеснали. Тихомълком се хвърли напред и заби ножа в гърдите на монарха, веднъж, два, три пъти. Публиката ахна. Ярка червена кръв плисна и опръска излъсканите дъски в краката им. Крал Франциско притисна ръка до прободените си гърди и се свлече на колене. С един последен стон (малко пресилен, коментираха мнозина след това), владетелят склопи очи и издъхна.

Тиберий Стария вдигна високо камата си и изрече последната си, съдбоносна реплика:

– Кръвта пролята е
и туй, що е отредено, то ще бъде,
срещу оковите на робството
платил бих най-високата цена.
Но не за себе си, другари мои,
нанесох този смъртоносен удар,
камата с кръв оплисах аз
тук в името на свободата.

Тиберий огледа публиката с окървавения нож в ръце. Покло-ни се дълбоко и завесата от тежко червено кадифе се спусна на сцената.

Избухнаха аплодисменти, в същото време музиката се усили и оповести края на драмата. Архимичните полилеи на тавана грейнаха по-ярко, прогонвайки мрака, съпътствал последното действие. Аплодисментите се разляха като вълна в претъпканата зала, над балкона отгоре, та чак до дъното. И там откриха едно момиче с дълга гарвановочерна коса, светла безупречна кожа и сянка, черна колкото за трима.

Мия Корвере се присъедини към аплодисментите на гости-

те, макар че в действителност очите ѝ бяха навсякъде другаде, само не и в пиесата. Студен хлад пробяга по тила ѝ, скрит в сенките, които хвърляше косата ѝ. Шепотът на господин Благ погали като меко кадифе ухото ѝ:

– ... това беше потресаващо слаба пиеса... – рече котката сянка.

Мия отвърна тихо, намествайки на лицето си зле пасващата ѝ маска:

– Кокошата кръв беше приятно хрумване според мен.

– ... нали разбираш, че тези трийсет минути от живота ни никога няма да се върнат...

– Поне запалиха отново проклетите лампи.

След като публиката бе оставена да ръкопляска известно време, завесите най-сетне се разделиха и откриха крал Франциско в цветущо здраве, а под подгизналата му риза се виждаше пробитата торбичка, в която бяха сипали „пролятата му кръв“. Като склочи ръце, стиснали здраво камата на пружина помежду си, Тиберий Стария и Франциско XV се поклониха дълбоко.

– Весело Огнеслужение, благородни ми приятели! – провикна се убитият крал.

Щом актьорите слязоха от сцената, ръкоплясканията постепенно стихнаха и с края на пиесата разговорите и смеховете се подновиха. Мия отпи от чашата си и огледа залата. Сега, когато светлините в салона отново грееха, вече можеше да вижда малко по-добре.

– Така, къде е той... – измърмори тя.

Беше закъсняла според правилата на изискаността и балната зала беше претъпкана, но в това нямаше нищо изненадващо – на соаретата на сенатор Алексус Аврелий винаги се изсипваше много народ. След като пиесата завърши, дванадесетчленният оркестър поде весела мелодия от позлатения си

балкон в дъното на салона. Мия гледаше как реброродени благородници в колосани рединготи се понесоха в танц с изящните си дами, чиито рокли блещукаха в пурпур, злато и сребро на светлината на архимичните полилеи.

Лицата им бяха скрити зад многообразие от маски във всевъзможни форми и стилове, които смайваха окото. Мия видя четвъртитото волто, ухилените пунчинели и половинките на доминото, брокат, лъскава слонова кост, ветрила от паунови пера. Най-честият модел в салона беше тройното слънце на Аа и красивите разновидности на лицето на Тсана. Все пак беше Огнеслужение и повечето хора поне се мъчеха да направят някакъв опит да почетат Всевиждащия и първородната му дъщеря преди неизбежният хедонизъм на празничната вечер да е достигнал разгара си.*

Мия беше облечена в аленочервена рокля с голи рамене, чиито воали от лийсийска коприна се спускаха до пода. Полуизрязаният ѝ корсет беше здраво пристегнат, в деколтето ѝ се изливаше наниз от тъмни рубини и при все че тя беше благородна на корсета и скъпоценните камъни, защото подчертаваха красотата ѝ, възхитените погледи, които я следваха през цялата нивганоц по петите, по дяволите, хич не ѝ помагаша да диша по-леко. Собственото ѝ лице бе скрито под лика на Тсана – маската ѝ изобразяваше шлема на богинята воин, с пера от жар-птица по края. Устните и брадичката ѝ бяха

* Огнеслужение е празник, който бележи деня преди настъпването на летните горещини в айтриянския календар. Посветен на Тсана, Господарката на огъня, той се пада през осмия месец преди пълна светлина – най-свещения празник на Аа, когато и трите слънца горят в небето.

Тсана е първородната дъщеря на Аа, божествена девица, която служи като закрилник на воините и жените. Огнеслужението се отбелязва с четиричасова катедрална служба и денят е отделен за размисъл и целомъдрено съзерцание. Естествено, по-голямата част от гражданите на републиката го използват като извинение да си надянат маски и да си устроят буен запой, отдавайки се точно на онзи тип поведение, което Тсана строго осъжда.

Но както от съпругите, така и от богините, благородни ми приятели, често е най-добре да просим милост, вместо да дирим позволение. – Б.а.

открити и поради това ѝ беше малко по-лесно да пие. И да пуши. И да ругае.

– Паст и кръв, къде е това скапано конте? – измърмори тя, докато очите ѝ кръстосваха навалищата.

Отново почувства онзи хлад, тихия шепот в ухото си.

– ... ложите... – рече господин Благ.

Мия погледна над поклащащата се тълпа към стените над салона. Балната зала на сенатор Аврелий беше построена като амфитеатър – сцената в единия край, местата, разположени в концентрични кръгове, и неголеми частни ложки, които се издигаха над партера. През дима и дългите снопове коприна, вързани за тавана, тя най-накрая видя висок млад мъж, облечен в дълъг бял редингот и черна вратовръзка, върху чиито гърди със златни конци бяха избродирани двойката коне на фамилията.

– ... гай аврелий...

Мия повдигна цигарилото от слонова кост, дръпна замислено. Лицето на младия мъж беше полускрито зад златно домино с трисълънчев мотив, но тя можа да види силната челюст и прелестната му усмивка, когато той зашепна в ухото на красивата млада жена в елегантна рокля до него.

– Както личи, намерил си е приятелка – прошепна Мия и от устните ѝ се разля сив дим.

– ... та той е сенаторски син. Едва ли ще прекара нивганош сам...

– Не и ако зависеше от мен. Затъмнение, иди кажи на Гълъб да е готов. Може да се наложи да си тръгнем набързо.

Тихо ръмжене се чу от сянката под роклята ѝ.

– ... ГЪЛЪБ Е КРЕТЕН...

– Точно затова трябва да се увериш, че не е заспал. А аз ще отида да поздравя първородния син на нашия уважаван сенатор. И неговата приятелка.

– ... където са двама, третият е излишен, мия... – *предупреди господин Благ.*

– *Съвсем вярно. Но може да бъде и много забавно с трима.*

Мия се измъкна от ъгъла си и се понесе през балната зала като дима от устните ѝ. Усмихна се на комплиментите, учтиво отклони молбите за танц. В основата на стълбището нехайно мина покрай двамата стражи в рединготи с изцяла кройка, като се престори, че тук ѝ е мястото, и затова играта ѝ излезе сполучлива. В крайна сметка в салона нямаше човек, който не би трябвало да бъде там. Пет усърдни нивганоци ѝ беше отнело да открадне поканата от къщата на дон Григорио*. А маските, които тези реброродени глупци държаха непременно да носят във вечерта на празника, я улесняваха да се движи между тях незабелязано. Особено когато извитите ѝ форми бяха пристегнати тъй, че да отвличат окото далеч от лицето ѝ.

Мия провери грима си в сребърното си огледалце, нанесе още един тъмночервен пласт върху устните си. И като всмукна за последно от цигарилото си, стъпка го под петата на ботуша си и влезе през кадифените завеси в ложата на Аврелий.

– *О, простете!* – рече тя.

Дон Аврелий и неговата събеседница вдигнаха глави леко изненадани. Двойката седеше на дълъг диван от плюшено кади-

---

* Три глътки от отровата, известна като „Злополука“, която Мия тайно беше сипала в чая на доната вчера, гарантираха, че тя няма да може да присъства на соарето на сенатор Аврелий – неразположението, при което от всяко отверстие на тялото изхвърча мощен залп, наистина има склонността да убива способността на човек за сладки приказки на чашка. При други обстоятелства Мия щеше да използва по-малка доза, особено върху толкова възрастна жена. Но през петте дни, в които беше оглеждала двореца на Григорио, старицата се бе показала първокласен тиранин, чисто единствено удоволствие сякаш беше да крещи по портрета на починалия си съпруг и да бие робите си. И тъй, на Мия ѝ беше трудно да изпита твърде силна вина, задето беше сипала на старата кучка такава огромна доза.

Обаче искрено съчувстваше на онзи, който трябваше да чисти около нея. – Б.а.

фе, на масата пред тях – полупразни чаши и бутилка хубаво ваанийско червено. Мия притисна ръка до гърдите си с престо- рено притеснение.

– Мислех си, че ложата е празна. Моля ви, простете.

Младият дон кимна леко. Прелестната му усмивка беше потъмняла от виното.

– Забравете го, мидона.

– Вие... – Мия изпусна неуверена въздишка. Тя отвърза мас- ката си и започна да си прави вятър с нея. – Простете, ще ви обезпокоя ли, ако поседна за миг? Тук е по-топло, отколкото по време на пълна светлина, а с тази рокля е ужасно трудно да си поемеш дъх.

Аврелий прокара поглед по откритото лице на Мия. Чер- ните очи бяха оградени от умели линии чернило. Млечнобяла- та кожа и присвитите тъмночервени устни, огърлицата от скъпоценни камъни на тънката ѝ шия, бърз лисичи поглед към голата кожа отдолу, когато Мия демонстративно намести корсажа си.

– Разбира се, мидона – усмихна се донът и посочи свободния диван.

– Аа да ви благослови – рече Мия и като приседна на кади- фето, пак започна да си вее.

– Позволете да ви се представя. Аз съм дон Гай Нераус Авре- лий, а моята прекрасна съучастничка тук е Алена Боскони.

Събеседницата на Аврелий беше лийсийска красавица, го- ре-долу на възрастта на Мия, навярно дъщеря на местен адми- нистратий, ако се съдеше по вида ѝ. Черни коса и ириса, мур- гава кожа, металическата пудра върху устните и миглите ѝ подчертаваше златния шифон на роклята ѝ.

– Четири дъщери, благоговей пред роклята ви! – ахна Мия. – Албрето ли е?

– Набито око – отвърна Алена и повдигна чашата си. –

Моите поздравления.

– Имам проба при нея следващата седмица – отвърна Мия. – Стига леля ми да ме пусне да изляза отново. Подозирам, че още утре ще ме прати в манастир.

– Коя е леля ви, мидона? – попита Аврелий.

– Дона Григорио. Превзета стара крава. – Мия посочи вилото. – Може ли?

Аврелий проследи с поглед как тя веднага си напълни чашата и я изгълта също толкова бързо. В очите му проблесна веселост.

– Простете ми, не знаех, че доната имала племенница?

– Повярвайте ми, мидон, изобщо не съм изненадана – въздъхна Мия. – От месец съм в Галанте, а тя не ме пуска да изляза от двореца. Трябваше да се измъкна тайно, за да бъда тук тази вечер. Баща ми ме праща при нея през лятото и настоява, че тя ще ме научи да се държа както би следвало да се държи една богобоязлива щерка на Аа.

– Искате да кажете, че вие не се държите като такава? – усмихна се Аврелий.

Мия направи физиономия.

– Честна дума, като го слуша, човек би си помислил, че съм преспала с някого от конярите.

Аврелий поднесе бутилката към чашата ѝ и въпросително наклони глава.

– Още една?

– Много щедро, сър.

Аврелий наля догоре, подаде ѝ пълната чаша. Мия я пое с красноречива усмивка, пръстите ѝ умишлено докоснаха младия дон по китката и помежду им изпука архимично електричество. Алена вдигна своята чаша до златистите си устни с леко раздражение в гласа.

– Не остана много, Гай – предупреди тя и хвърли поглед на

бутилката.

Мия погледна момичето и затъкна един кичур коса зад ухото си. Каквото и страх да беше изпитвала, той беше погълнат от сенките в краката ѝ. Тя стана от мястото си с подкупваща грация и седна на дивана до златната красавица. Погледна в очите на Алена и отпи малка глътка от виното. То беше плътно, кадифенопивко, затанцува мрачно по езика ѝ. И като взе празната ѝ чаша, Мия пъкна своята в ръката на Алена и, сплела пръсти с нейните, я поднесе към златистите ѝ устни.

После надвърна през рамото си към Аврелий, видя го как гледа с възторг. Усмихна се и прошепна достатъчно високо, за да я чуят въпреки музиката отдолу:

– Аз нямам нищо против да делим.

Аврелий стоеше зад нея, дланите му обхождаха голите ѝ ръце, гърдите ѝ. Мия почувства устните му до ухото си, ласката им по ръба на челюстта си, протегна се назад и сплете пръсти в косите му. Притисна се в твърдината на чатала му, потърси устата му и въздъхна, когато той остави дия от пареици целувки надолу по шията ѝ. Наболата му брада гъделичкаше кожата ѝ. Той напипа копринената връзка, която стягаше корсета на гърба ѝ, и бавно, но с уверени движения я развърза.

Зад него Алена разкопча сакото му и го пусна на пода. Бузите ѝ пламтяха не само от виното, дългите ѝ нокти разкъсаха копринената му риза, оголвайки тялото му. Мия погали твърдите му гърди, пръстите ѝ се плъзнаха надолу по падините и браздите на корема му. Целуна я по тила, тя усети как зъбите му се притискат, въздъхна „да“, когато той я захвана по-силно, и пак потърси устата му. Със свободната си ръка той хвана дългите ѝ коси, дръпна главата ѝ назад, назад. Цялата ѝ кожа

настръхна, докато сваляше корсажа ѝ.

Музиката долиташе слабо далече отгоре и почти се губеше сред песента на въздишките им. Тримата бяха слезли неуверено по стълбите, Аврелий побутваше Мия и Алена пред себе си с игриви плесници по задниците. Стражите в двореца се престориха, че не забелязват залитащото покрай тях трио. Мия целуваше Аврелий по врата, докато той се бе спрял, за да даде дълга целувка на лийсийската красавица. После затисна Мия в стената, бръкна между краката ѝ и с ловките си пръсти се хвана на работа насред коридора. Тримата едва успяха да се доберат до стаята му.

Като в повечето дворци на реброродени, спалните бяха под земята, за могат да ги предпазват по-добре от безмилостната светлина на слънцата. Тук долу въздухът бе по-хладен, а светлината от архимичните глобуси – приглушена и мъждива. Корсажът на Мия падна на паркета и Аврелий мушна ръка в роклята ѝ. Тя въздъхна, когато почувства ръката му да обгръща гърдите ѝ, стискайки набъбналото ѝ зърно достатъчно силно, за да я накара да простене. Той свали роклята ѝ, пусна я да се свлече на купче около глезените ѝ. Тя потърси колана му, откри там и ръцете на Алена и пръстите им се сплетоха, докато разкопчаваха катарамата. Мия усети как дланите на Аврелий се спускат по-надолу, архимичното електричество затанцува по кожата ѝ, пръстите му се плъзнаха по корема ѝ, надолу през нежните къдрици до болезнено копнеещите ѝ устни под тях.

Пръстите му се движеха ловко и тя простена с омекнали колене. Изви глава и потърси устата му със своята, но ръката му в косата ѝ я спря, остави я задъхана, стенеца да притиска задницата си в чатала му със същия ритъм, с който той се блъскаше в нея.

Когато коланът му най-накрая падна, красавицата откоп-

ча бричовете му и пръстите на Мия се мушнаха вътре. След миг тя откри целта си, взе главнята му в ръка и се усмихна на стенанието му. Усети също и ръцете на Алена, които се движеха по дължината му. В това време пръстът му проникна в нея, зад клепачите ѝ избухна светлина и краката ѝ едва не се огънаха.

Аврелий се обърна, устата му намери тази на Алена, езиците им се преплетоха. Мия измъкна ръката му от косата си и в отчаянието си да го целуне го стисна за неговата. Но кожата ѝ потръпна, когато долови, че той се отдръпва встрани, и тя почувства върху рамото си, по тила си топли устни, топли длани се плъзнаха по кръста ѝ.

Не неговите...

Пръстите на Алена танцуваха нагоре по ръцете ѝ, изпърхаха по извивката на гърдите ѝ. Задъха се, когато почувства дланта на момичето под брадичката си. Момичето бавно я завъртя и с разтуптяно сърце Мия се озова с лице към нея.

Алена беше красива с подпухналите си разтворени устни, с преливащите си от копнеж черни очи на мъждивата светлина. Гърдите ѝ се повдигаха, когато се притисна все още облечена в почти голото тяло на Мия. Аврелий зацелува Алена по тила, а в това време тя приглади назад един кичур от дългата черна коса на Мия. Мия усети как през цялото ѝ тяло премина тръпка, когато красавицата се наведе да я целуне. Близко. По-близко. Близко...

– Не! – каза Мия и се отдръпна.

Сянка на объркване падна върху очите на Алена и тя погледна през рамото си към Аврелий. Младият дон повдигна въпросително вежда.

– Не по устата – додаде Мия.

Златистите устни на красавицата се извиха в многозначителна усмивка. Черните очи обходиха голото тяло на Мия,

погълнаха я жадно.

– Навсякъде другаде тогава – пророни тя.

Погали с пръсти Мия по страните, по скъпоценните камъни на шията ѝ и я накара да потрепери. После агонизиращо бавно се наведе и притисна устните си във врата ѝ.

Мия въздъхна, кожата ѝ настръхна, но у нея нямаше страх. Отпусна глава назад, предаде се. Клепките ѝ изгърхаха, когато ръцете на Алена обгърнаха повдигащите се гърди, погалиха хълбоците. Мия не чувстваше нищо друго, освен тези ръце, тези устни, хапеците зъби, топлия дъх върху кожата си, устата на красавицата, която се спускаше надолу по извивката на гърдите ѝ. А когато момичето взе в устата си зърното ѝ и прокара език по набъбналото връхче, тя простена и цялата стая се завъртя.

Ноктите на Алена се плъзнаха по кожата на Мия, изпращайки тръпки по гърба ѝ, докато я насочваше назад. Тя усети рамката на леглото зад свивката на коленете си, изви се като фиданка пред буря и падна задъхано върху кожата.

Алена въздъхна, докато Аврелий я галеше отзад с нос по шията и развързваше връзките на корсажа ѝ. Младият дон смъкна роклята от раменете ѝ и остави златният шифон да падне в лъщища вълна на земята, последваха долните ѝ дрехи и тя също остана гола.

Очите на Мия обходиха тялото на момичето. Алена се покачи на леглото на четири крака като дебнеца котка, коленичи над нея и въздъхна. Младият дон падна на колене зад нея и остави диря от целувки по гърба ѝ. Мия усети как ръцете на момичето я гаят от вътрешната страна по разтрепераните ѝ бедра и се задъха, щом пръстите докоснаха устните ѝ. Алена също беше запъхтяна и простена, когато Аврелий притисна устата си между краката ѝ и раздвижи езика си. Очите ѝ горяха похотливо, тя се наведе по-близо и отново потърси

устата на Мия.

Мия се изви настрани с ръка върху устните на момичето:

– Не.

Протегна се през Алена, напипа дланта на Аврелий върху хълбока на момичето. Сплете пръстите си с неговите и красавицата възрази с въздишка, когато Мия го отдръпна от трофея му. Впила очите си в него. Без да може да си поеме дъх.

– Целуни ме – рече тя умолително.

Аврелий се усмихна, а в това време Алена се нахвърли отгоре ѝ. Целувките на момичето бяха като огън и лед по шията на Мия, по гърдите и корема ѝ. Младият дон се качи на леглото, а в това време момичето слезе още по-надолу, облиза връхчетата на пъпчето ѝ, ямките по хълбоците ѝ. Мия усети нежно захаване от вътрешната страна на бедрата си, ръцете се плъзнаха по кожата ѝ и тя проплака, когато дъхът на Алена нежно я погали, устните ѝ съвсем близо до нейните. Мия протегна едната си ръка надолу, другата нагоре и сплете пръстите си в косите им. Придърпа Аврелий към себе си, умолително, привличайки и Алена. Устата на мъжа се затвори върху нейната и заглуши задъхания ѝ стон. В същото време тя почувства първата ласка на езика на красавицата.

Мия се заизвива върху кожата, докато двамата я боготворяха. Алена я целуна така, както никой мъж не я бе целувал дотогава, и между краката ѝ избухна огън, какъвто не бе познала. Гърбът ѝ се огъна като арка, пръстите ѝ се увиха в косите на момичето. Тя усети солено-сладкия ѝ вкус върху езика на Аврелий. Жарко го целуна, ухапа го толкова силно по устната, колкото да разцепи кожичката, и тъмното червило се смеси с кръвта по устите им. Устните ѝ заглушиха вика му на болка, езикът ѝ намери неговия, завъртя се, вкуси го, затанцува в бледа прилика с езика на красавицата между краката ѝ.

Времето спря хода си, светът спря въртенето си. Донът се

откъсна от устата ѝ и остави следа от кървави целувки надолу по врата ѝ. Мия изпъшка, когато той се спусна, облизвайки, смучейки, хапейки я, а очите ѝ се затвориха, щом Алена жадно запи от набъбналата ѝ пъпка.

Аврелий повдигна глава.

Бърз трепет премина през него.

Тих стон се изплъзна от устните му.

И като си пое на пресекулки дъх, младият дон изкашля яркочервена кървава хрчка върху целите гърди на Мия.

– Ч-четири дъщери...

Аврелий се взря ужасено в алената кръв по кожата на Мия, по ръцете си. Мия се навдигна на лакти, а той падна назад, задавен от нова червена кашлица, с пръсти на гърлото си. С изпръскано кървавочервено лице Алена разбра какво ставаше. Тя се отдръпна назад, пое си дъх да изпищи, но в този миг Мия се хвърли през леглото, хвана я за гърлото и я стисна в мъртвешка хватка.

– Шшшт – прошепна тя и устните ѝ докоснаха едва-едва ухото на красавицата.

Момичето се замята в ръцете ѝ, но убийцата беше по-силна, по-здрава. Двете се прекатуриха на дъчения под върху разбърканите си дрехи, а в същото време Аврелий започна да се мята в леглото, дращейки с нокти врата си и изхвърляйки поредната хрчка от дробовете си.

– Знам, че гледката е ужасна – прошепна Мия на красавицата. – Но всичко ще свърши след миг.

– В-виното?

Мия поклати глава:

– Не по устата, забрави ли?

Алена се вгледа втренчено в резката, където Мия беше ухапала Аврелий по устната и червилото се размазваше с кръвта около устата му. Младият дон се мяташе в леглото като

риба на сухо, мускулите и лицето му се гърчеха в страховит спазъм. Устните на Алена се разтвориха да изкрещят, когато една сянка се раздвижи над горната табла на леглото, а друга върху долната – два силуета, изрязани от самия мрак. Ръката на Мия отново затисна устата на момичето, а господин Благ и Затъмнение се сляха и загледаха захласнато как младият дон стене в агония, кръвта гъркори между зъбите му. И с облещени очи, озъбил се в ням вик, първият и единствен син на сенатор Алексус Аврелий изпусна последния си дъх.

– Чуй ме, Ния – *прошепна Мия*. – Чуй ме, майко. Тази плът е твоето угощение. Тази кръв – твоето вино. Този живот, тази смърт е моят дар за теб. Приеми го.

С наклонена глава господин Благ наблюдаваше смъртта на младия дон.

Мъркането му прозвуча почти като въздишка.

Мия се измъчваше от жаждата.

Това беше най-тежката част. Клетката, жегата, вонята – всичко това тя можеше да понесе. Но все едно колко ѝ даваха да пие, в тази кучешка пустиня никога не ѝ стигаше. Когато Догър и Гракус тикваха черпака през решетките на клетката ѝ, хладката вода ѝ се струваше като дар от самата Майка. Но между зноя, потта и друсането на каруцата устните ѝ скоро се напукваха, езикът ѝ се подуваше и пресъхваше.

Пленниците бяха натъпкани заедно като осолени ивици свинско в каче и миризмата не се траеше. След първия ден, в който се пече в горещата като пещ клетка, Мия беше почнала да си мисли, че е направила ужасна грешка.

Да си го мисли. Но не и да се страхува от това.

Никога не трепвай.

Никога не се страхувай.

Гледаше повече да си мълчи. Не искаше да се сближава с другите пленници, като знаеше какво предстои при Висящите градини. Но ги наблюдаваше как се грижат един за друг – някоя възрастна жена ще утеши момиченце, което плаче за майка си, или някое девойче ще даде собствената си оскъдна дажба на момченце, което е изповръщало собствения си обяд по предницата на дрипите си. Малки добрини, които говореха за големите им сърца.

Мия се зачуди къде ли беше нейното собствено.

Няма място за него в тази пустош, девойко.

Пленилите я бяха пъстра шайка. Капитанът им, Пиещата сълзи, изглежда делеше постеля с първия си помощник Чезаре, но Мия не се съмняваше кой държи юздите в тази езда. Нито една жена нямаше да стане главатар на банда главорези в Ашкахската пустош, ако нейните зъби не бяха най-острите.

Айтриянците Догър и Гракус имаха вид на обичайния вид злодеи, каквито ще намерите във всяка тайфа търговци на плът, която действа извън пределите на Ашках. Съгласно заповедите на капитана те не пипаха с пръст жените. Но по жадните погледи, които ѝ хвърляха, Мия предполагаше, че се чувстват безкрайно засегнати. В свободното си време играеха на шамар с тесте оръфани по краищата карти, като залагаха шепа нащърбени просяци.*

Едрият дюимер Дъстуокър беше по-внимателен тип. Той свиреше на флейта и доставяше наслада на пленниците с мелодии, когато нямаше друга работа. Последният от бандата беше Лука – младият лийсиец, когото Мия беше сритала в прахоляка. Къси къдрици и трапчинка на усмивката. Поми-

* Сигурно помните, благородни ми приятели, че айтриянските монети носят прозвищата на хората, през чиито ръце най-често минават. Медниците се наричат „просяци“. Сребърниците се наричат „свещеници“. В зависимост от общественото положение на човека, когото попитате, на златните монети им казват или „глупец“, или „махай се от мен, ти, мръсен плебей, преди да накарам прислужника си да ти счупи проклетите крака“. – Б.а.

ята, която той готвеше, имаше по-гаден вкус от свински задник, но Мия го беше видяла да дава тайно допълнително хляб на децата на вечеря.

И това беше. Шестима облечени в кожи търговци на роби и ред заключени железни решетки между нея и свободата, за която всеки от тези пленници би убил, за да я вкуси. Всичко тънеше в пот и повръщано. Изпращения и кръв. Поне половината от жените в нейната каруца заспиваха изтощени от плач, за да намерят временен покой в краткия сън. Но не и Мия Корвере.

Момичето седеше до вратата и чакаше. Нащърбеният ѝ перчем бъркаше в дълбоките ѝ черни очи. Вонята на пот и нечистотии беше неизбежна, от навалищата от тела ѝ се повдигаеше. Но тя преглъщаше бълвоча заедно с гордостта си, пускаше една вода на пътя, когато ѝ заповядаха, и за свое добро си държеше устата затворена. И ако разлятата сянка под нея беше твърде тъмна, тъмна като за двамата може би, тогава в гърбуха на покритата каруца беше прекалено сумрачно, за да забележат.

Оставаха още само четири дни до Висящите градини. Още четири дни под ужасния пек, в тази безбожна смрад, с това противно люшкане на колелетата. Още четири дни.

Търпение, повтаряше си тя, шепнейки думата като молитва.

Ако Отмъщението има майка, тя се казва Търпение.

Беше може би час преди края на нивганош и керванът отбиваше встрани от дългия си пращен път. Като надникна през дупката в покривалото на каруцата, Мия видя купчина пясъчни скали, които хвърляха сенки върху пустинята. Това беше видимо и следователно опасно място, където да се приютят, но по-добре да спрат тук на сянка, отколкото да продължат напред за още час и да изкарат целия ден, като се пържат под

слънцата.

Мия чу Дъстуокър, както винаги в каруцата с провизиите, да бие от време на време желязна песен, за да пъди всички пясъчни кракени, които бяха дръзнали да стигнат толкова далече на юг.* После зърна Гракус, който изучаваше скалистите образувания от гърба на ръмжащата си машина за лайна, камилата. Лицето му плуваше в пот и той изглеждаше сърдит, докато се взираше с присвити очи нагоре към слънцата и ругаеше Всевиждащия, че бил кучи син.

Първата стрела го уцели в гърдите.

Тя изхвъркна със свистене от светлината, прониза с глух звук кожения му жакет. Челото на Гракус се навъси мрачно, но следващите две стрели, полетели от скалите, заличиха глуповатото смръщване от лицето му, повалиха го назад от четириногото сред яркочервени пръски.

– Разбойници! – изкрещя Пиещата сълзи.

Жените в каруцата на Мия се разпищяха, щом по кервана се изсипа град от стрели и проби чергилото. Мия чу пъшкане, плътта около нея се раздвижи. Младо момиче се свлече в навалищата със стрела в окото. Един от дребосъците беше прободен в крака, започна да вие, цялата маса от тела наоколо ѝ се разбуни като море в буря и я смачка в решетките.

– Паст и кръв...

Мия чу галопиращи копита, звука на черноперест дъжд.

Обикновено хищниците от ашкахската Шепотна пустош не пътуват по-натък от Голямата сол и най-едрите пясъчни кракени се срещат само в най-дълбоката пустиня. От време на време по-малки екземпляри бродят на юг, когато дивечът намалее, а в последните години няколко предприемчиви дружинки, които работят на юг от Ашках, решават да ловят тези скитащи кракени и да ги продават за ползване на зрелищните мачове по време на Венатус Магни – големите игри, провеждани в чест на Аа на Празника на Пъана светлина. Господарите на венатус непрестанно търсят начини, по които да задминат зрелището (и посещението) от предишните игри и ако любимият им гладиат се бори с чудовище от ашкахската Шепотна пустош и това не запълни местата с дъна на панталони, то нищо друго не би ги запълнило, благородни ми приятели. – Б.а.

Някъде далече Дъстуокър ревеше от болка, Пиещата сълзи крещеше заповеди. Звънът на стомана се вдигна над воя на ранените камили, над съскането на хвърчащия пясък. Мия пак изруга, когато я блъснаха с лице в решетките. Хората наоколо кипяха в паника.

– Чудесно, по дяволите!

Протегна ръка към ботуша си, завъртя тока и извади изпитаните си шперцове. След миг се освободи от безезниците и провря ръце през ръждясалите решетки. Залови се да придума ключалката, изплезила съсредоточено език. Една стрела разряза платницето на косъм от главата ѝ, друга се заби с тъп звук в дървото до ръката ѝ.

– ... *може би ще поискаш да побързаи...*

Шепотът беше тих като дъха на пеленаче, предназначен единствено за нейните уши.

– Не ми помагаш – прошепна тя в отговор.

– ... *давам ти морална подкрепа...*

– Досаждаш ми, за да ме ядосаш.

– ... *и това също...*

Пружината на ключалката щракна в ръцете ѝ, Мия изрита вратата настрани и се изгърси на ослепителната светлина. Претърколи се под каруцата, а в това време другите жени осъзнаха, че клетката им е отворена, и се запрепъваха една в друга, за да се измъкнат навън.

Мия успя да види половин дузина разбойници, които обграждаха кервана. Бяха облечени в черни кожени облекла и цветовете на пустинята. Сбирщина от полове и нюанси на кожата. Чезаре бе мъртъв, надупчен от черноперести стрели. От Лука нямаше следа, ала Догър се беше свил зад последната каруца с трупа на Дъстуокър до него. Камилата на Пиещата сълзи беше получила стрела в гърлото и капитанът клечеше зад тялото ѝ с арбалет в ръка.

БОЖИГРОБ

– Смрадливи кучи синове! – изрева тя. – Знаете ли коя съм аз?

Нападателят само ѝ се присмях в отговор. Те яздеха в непрестанен кръг, завръщаха бягащите жени обратно към каруците и докарваха пленниците в другите клетки до разпенена паника.

– Отвличат вниманието – осъзна Мия.

– ... *от какво...*?

Догър се показа от прикритието си и стреля с арбалета си. Някъде от скалите профуча чернопереста стрела и го удари в гърдите. Той падна, на устните му избиха алени мехури.

– От онзи стрелец там горе – измърмори Мия.

Тя протегна ръце към сенките под каруцата, събра ги като шивачка, която тегли конец. Тук беше толкова светло, толкова по-различно от вътрешността на Тихата планина. Но лека-полека тя закърпи сенките една за друга, сплете ги в наметало. А под него се превърна в едно просто петно, подобно на мазен отпечатък от пръст върху картината на света.

Естествено, не виждаше абсолютно нищо. Винаги си беше мислила колко е жестоко, че Богинята на нощта ѝ беше дала дарбата да остава невидима, ала това я превръщаше в слепец всеки път, когато я използваше. От друга страна, по-добре сляпа, отколкото заклана.

Мия изпъзля до колелото, като се движеше пипнешком, и се приготви да побегне от прикритието си.

– ... *гледай да не те улучат...*

– Отличен съвет, господин Благ. Моите благодарности.

– ... *морална подкрепа, както казах...*

След това тръгна. Ниско приведена, с протегнати напред ръце, надалеч от каруците към скалите пред тях. Целият свят беше едно размазано петно, кафеночерен и млечнобял. От нищото изникна тъмният силует на кон и ездач и я удари сил-

но, препускайки край нея. Тя залитна, запрепъва се слепешката, докато си халоса пищялките в една ниска скала и се прекацури в прикритието ѝ с ругатня.

– Ох, по дяволите!

– ... *о, горкото детенце, къде те заболя...?*

Момичето се изправи с болка, шляпна се по бута.

– Ще го цункаш ли да мине?

– ... *може би най-напред се полага да се изкънеш...*

Тя продължи да се изкачва по скалистия склон, като се ориентираше единствено пипнешком и по слух. Все още чуваше заканителните викове на Пиещата сълзи, но се послушваше за издайническото свистене на стрели, за камшичното изсвирване на тетива. И ето че се чуха... ето пак. Мия се приближи в полукръг, тиха като особено тих съсел, който тъкмо е бил избран за Господар на Тишината в Железния колегиум.*

Нова стрела. Ново плющене на тетивата. Мия дочу слаб шепот между изстрелите и се зачуди дали там има повече от един стрелец. Вече беше зад тях, скрита между купчина едри скални блокове. И като отметна сенките си, тя надникна над ръба на скалите, за да разбере колко мъже трябваше да убие.

Оказа се, че няма нито един.

О, там имаше стрелец, несъмнено. Но беше толкова мъж, колкото и Мия. Жена, облечена в сиви и шарено-кафяви кожени дрехи с късо подстригана руса коса. Когато се налагаше да опъне лъка, тя допираше стрелата до устните си, изричаше шепнешком молитва, после пускаше тетивата. На което и божество да се молеше, то явно чуваше молитвите ѝ – когато

---

* Сигурно си спомняте, че на железните свещеници в Колегиума им режат езиците на невръстна възраст, за да опазят тайните на ордена. По принцип в Колегиума няма „Господар на Тишината“ – това беше просто славословие от моя страна. Но се боях, че иначе нямаше да схванете шегата.

... о, както и да е.

Кучи синове.

Какво ли разбирате вие от шегите? – Б.а.

Лука хукна към една от камилите, жената заби една стрела в рамото му, друга в пищялната му и той закуца обратно към скривалището си.

Камъкът смаза главата ѝ с първия удар, ала Мия я удари още два пъти отзад по черепа за всеки случай. Жената падна със запенено гъргорене, пръстите ѝ потръпнаха. Мия взе лъка ѝ, опъна тетивата до устните си, прицели се и заби чернопереста стрела в гърба на един от ездачите отдолу.

Жената се завъртя на седлото си и падна с кървав вик. Един от другарите ѝ я видя, обърна се към скалите нагоре и се строполи назад от коня си със стрела в гърлото. Друг ездач се провикна предупредително:

– Пазете се от скалите! Скалите!

Изстрелът на Мия го улучи в бедротото, а вторият в корема. Един сърп излетя от средната каруца, проблесна и едва не отнесе главата на мъжа.

Сред ездачите се възцари смут – със смъртта на изкусния им стрелец беше пропаднал и планът им. Пиещата сълзи стреля с арбалета си, уби един кон и прати ездача му в прахоляка. Мия уби друг конник с два изстрела в гърдите. Последните оцелели ездачи се пръснаха, грабнаха падналия си другар и отпрашиха в галоп толкова бързо, колкото можеха да ги носят четириногите им.

– ... чудесна стрелба...

Мия погледна сянката, която седеше върху трупа на жената стрелец. Тя беше дребна, във формата на котка, и почистваше полупрозрачната си лапичка с полупрозрачния си език.

– Благодаря – поклони се Мия.

– ... това беше сарказъм... – отвърна господин Благ. – ... остави четирима от тях да се измъкнат...

Мия направи физиономия и показа кокалчетата си на котката сянка.

– ... докато все още сме сами, може би трябва да се възползвам от възможността и отново да ти посоча безумието на този твой план...

– О, да, да ме пазят Дъщерите да не би да мине ден, без да ми натриеш носа за това.

Мия отри окървавената си ръка в бричовете на мъртвата жена, преметна колчана със стрелите през рамото си. И с лъка в ръка се запуска предпазливо по склона към касапницата около кервана.

Жените пленници все още стояха сгущени около клетката. Гракус, Догър, Дъстуокър и Чезаре бяха мъртви. Лука се бе свлякъл до средната каруца със стърчащи стрели в рамото и пищялката. Мия го видя как се опита да стане на крака, но се примири с едното си коляно. Очите му се впиха в нейните, в ръката му – втория сърп.

Пиещата сълзи също беше получила стрела в крака си. Лицето ѝ беше изпръскано с кръв, но тя продължаваше да държи арбалета си с твърда ръка, насочен право в Мия. Момичето спря на четиридесет крачки, вдигна лъка си. Той беше изящно изработен от рог и ясен, гравирен с молитви към Господарката на бурите. От това разстояние би пробил железен нагръдник. А капитанът не носеше нищо сходно с желязо.

– Баща ти добре те е научил, момиче – провикна се тя. – Отлична стрелба.

– ... нфу... – прошепна сянката ѝ.

Мия ритна черната локва около краката си и ѝ изсъска да мълчи.

– Нямам желание да те убивам, капитане – извика тя.

– Е, това се казва късмет. Аз също нямам желание да умирам.

Капитанът погледна труповете околоръст, мъртвата си шайка, стрелата в крака си, дългия път към Висящите гради-

ни.

– Мисля, че сме квит – викна тя. – Смятах да лапна хубава цена за тебе на пазара, но ти ми спаси живота и това ми се струва справедлива отплата. Какво ще кажеш да яздиш с мен отпред до края на пътуването, да ни изпроводиш живи и здрави до Градините? Мога да ти дам част от печалбата? Двайсет процента?

Мия поклати глава.

– И това не искам.

– Е, какво искаш тогава? – изрече ядно Пиещата сълзи, без да откъсва очи от лъка в ръцете на Мия. – Държиш свестни карти, момиче. Ти имаш думата как да изиграем тази ръка.

Мия погледна към другите жени, скупчени около предната каруца. Те бяха мръсни и измършавели, облечени в изпокъсани дрипи. Прашният път се разстилаше през кървавочервения пясък и тя отлично знаеше каква съдба ги очаква в края му.

– Искам обратно в клетката – рече Мия.

Пиещата сълзи премигна.

– Ти тъкмо се измъкна от клетката...

– Подбрах те много внимателно, капитане. Репутацията ти е добре известна. Ти не даваш на мъжете си да развалят стока. И имаш споразумение с Лъвовете на Леонид, нали?

– Леонид ли? – В гласа на Пиещата сълзи се прокрадна раздразнение. – В името на палещия Аа, какво общо има това тук с гладиатските обори?

– Ех, това е загадката, нали?

Момичето свали лъка си с тънка усмивка.

– Искам да ме продадеш на тях.